

Dan Doman

Laura în Ținutul Pădurilor

București, 2018

E I K O N

Cuprins

- Prolog / 7
- 1 Horică și curcanul / 11
 - 2 Arta cere sacrificii / 21
 - 3 Bufni, Dolo și Băduțu / 25
 - 4 Lemnele de foc / 33
 - 5 Scrisoarea mamei / 38
 - 6 Baba-Lupoanea și Banditul-Tigru / 42
 - 7 Descoperirea Brândușei / 49
 - 8 Ținutul Pădurilor de Fag / 54
 - 9 Banditul-Tigru pleacă în misiune / 59
 - 10 Gâștele sălbatice / 64
 - 11 Vizita Babei-Lupoanea / 69
 - 12 Povestea lui Frențu și a Spiridușului Muntelui / 74
 - 13 La firma Alabandina S.A. / 78
 - 14 Copacul de aur / 81
 - 15 Concertul mamei / 89
 - 16 Lola / 92
 - 17 Prima ninsoare / 96
 - 18 Zile de decembrie / 98
 - 19 Urme pe zăpadă / 103
 - 20 Cotlonul / 108
 - 21 Un concurs de ghicitori / 111
 - 22 Furtuna de zăpadă / 118

- 23 Pasărea-Omătului / 122
- 24 Zâna Stelelor / 130
- 25 Poiana brazilor argintii / 135
- 26 Sosește Moș Crăciun / 140
- 27 Marginea Ținutului Pădurilor / 147
- 28 Mamă, te-am văzut la televizor! / 149
- 29 Căluțul de lemn / 151
- 30 Prietenii imaginari / 157
- 31 Din nou la drum / 165
- 32 Ninge în munți / 171
- 33 Jocul pe calculator / 179
- 34 Primăvara / 184
- 35 Noaptea Valpurgiei / 191
- 36 Muntele Cuca / 195

Horică și curcanul

Pe vremea aceea eram destul de mică, dar eram un copil precoc. Bineînțeles, știam deja să citesc și să scriu, și nu numai cu litere mari! Tatăl meu era ocupat, mama mea era ocupată, așa că eu stăteam mai mult cu bunica. Începusem să merg și la clasa pregătitoare de la școală, unde mă cam plictiseam. Uneori mama mă lua la operă, mă arăta colegelor ei și se mândrea cu mine. Toate mă iubeau, așa că ajunsesem foarte răsfățată.

Dar apoi bunica a trebuit să plece în alt oraș, la sora mamei, care tocmai născuse un băiețel de trei kilograme și jumătate, pe nume Ionuț. El era verișorul meu.

De mine trebuiau acum să aibă grijă doar mama și tata. La început, mama întârzia mereu la serviciu, ducându-mă la școală. Veneau ba tata, ba mama să mă ia acasă. Dar după câteva zile, am văzut că tata mă duce la școală, iar mama mă ia de-acolo după-amiaza. Făceam împreună cumpărăturile și găteam. Într-un târziu, venea și tata de la serviciu.

— Iar ai lucrat peste program, zicea mama. Măcar vă plătește pentru asta?

— Stai, mamă, că acum trebuie să finalizăm lucrarea. Directorul a ținut azi o ședință: „*Domnilor colegi, vă cer un efort uriaș...*” spunea el, și tata descria cu amândouă mâinile o cupolă deasupra capului, imitându-l pe director.

— Of, tată, dar știi și tu că bunica a plecat. Au căzut toate pe capul meu. Mai pune mână, mai adună și tu prin casă, uite ce balamuc e! Poți după aceea să dai cu aspiratorul sau să speli niște rufe.

Începuse să-mi placă să merg cu tata la școală. Mai întâi trebuia să-l ajut să mă îmbrace, ceea ce era foarte amuzant. La început, el nu știa unde sunt lucrurile mele și trebuia să i le aduc eu.

— Unde e maieul?

— Uite-aici, îi arătam eu raftul din dulap.

— Buun! Dar ciorapi curați ai?

— Nu!

— Cum așa? Trebuie să fie pe-aici, pe undeva...

Și tata venea din baie cu ciorapii spălați de-aseară, care se uscaseră pe calorifer.

— Așa, acumă n-au mai rămas decât cămașa, pantalonii, haina și ghețele. Haide că azi ajungem la timp! Grăbește-te și tu un pic!

— Dar ai uitat că trebuie să mănânc.

— N-am uitat, spunea tata intrând în bucătărie.

Din fericire, mama ne lăsa mâncarea gata pregătită, așa că rezolvam repede cu mâncatul: mușcam de două ori din felia de pâine cu dulceață, beam o gură de ceai de soc, apoi ziceam că m-am saturat. După experiența pe care o avea cu mine, tata nu mai pierdea timpul să mă roage să mănânc: pune el mâna pe cană și bea dintr-o sorbitură restul de ceai, apoi înfuleca din mers pâinea și coboram val-vârtej la mașină. Oricum,

farfuria trebuia să ramână goală, altfel observa mama că n-am mâncat, și îndată începea cu morala!

Cel mai mult îmi plăcea când mergeam la tanti Lucia, o prietenă de-a mamei. La ea se adunau în fiecare joi după-amiaza fostele colege de liceu, beau cafea și stăteau de vorbă. Iar noi, copiii, ne duceam în camera Soniei și ne jucam.

Vezi doamne, ca să nu pățim ceva, ușa de la camera Soniei era larg deschisă. Oricum, mamele nu ne prea băgau în seamă, dacă nu ne băteau, nu trânteam ceva sau nu începea să bâzâie vreunul dintre cei mici. Așa că jucam monopoly și trăgeam cu urechea la ce se vorbea în camera de alături.

Ultima dată când fusesem la tanti Lucia, mamele începuseră să povestească despre concediile lor:

— Cel mai mult mi-am dorit să ajung în Italia, spunea tanti Lucia.

Ea e mică de statură și mereu neliniștită să nu se întâmple ceva celor din jur. Părul îl are tuns scurt, dar culoarea nu contează, fiindcă mereu se vopsește altfel. De exemplu, acumă e negru cu o șuviță mov deasupra urechii.

— Florența, Roma, Napoli... Abia acum am ajuns să le văd.

— Și cum ți s-au părut?

— Ah, Italia e o ruină, fetelor! Colosseum, Pompei, templul Segesta... Iar Veneția e pe jumătate inundată. Se scufundă. Dar italienii sunt simpatici. Am făcut plajă la Ragusa, în sudul Siciliei. Marea Mediterană e transparentă: se vede nisipul de parcă te-ai uita într-un acvariu. Abia aștept să ajung din nou acolo.

— Eu am fost în luna august în Baleare, recunoscui glasul lui tanti Angela.

Tanti Angela e o blondă elegantă și afectată, cam plinuță. Ea e mama Liviei, o fetiță de vreo patru-cinci ani, slabă, cu

părul galben pai, zburlit, numai piele și os. Acuma Livia stătea lângă noi și asculta ce zice maică-sa.

— Am făcut plajă și am înotat, continuă tanti Angela. Aia mică zgârâia nisipul cu mâinile și dădea din picioare... nu voia să plece de lângă țarm și pace, dar eu mă aruncam în valuri. Sunt niște salvamari pe-acolo...

— Aha!

— Abia așteptam să mă înec.

— Ha-ha-ha!

— Unde sunt, tu, Balearele astea, în Mediterana sau în Atlantic? întrebă tanti Claudia, o brunetă cochetă. Ea avea un băiețel de vreo patru ani, Horia, care se uita la noi cu o mutră de copil mic și nevinovat.

— Crezi că știu? Sunt niște insule, acolo. Țin de Spania. Mihai a luat biletele. Mi-e o frică de avion! Până am aterizat, am avut inima cât un purice.

— Parcă știi la ce te poți aștepta? se auzi vocea lui tanti Lucia.

— Noi nu aveam decât câteva zile de concediu, încep să povestească tanti Claudia. Bărbatu-meu zice: hai, dragă, la Amara, acolo e un lac mare, poți să faci plajă cât poțezi, iar eu o să pescuiesc. Bine, fie, zic eu. Dacă anul acesta nu mergem măcar în Malta, atunci mi-e totuna. Ce greșală! Bărbatu-meu, într-adevăr, pleca toată ziua la pescuit și pe mine mă lăsa singură cu Horia. Mare bucurie! Într-o zi, încep să-mi fac manichiura. Dădusem deja cu oja unghiile de la mâna stângă și așteptam să se usuce. Mă uit în jur și văd că Horia nu-i în cameră. Ies în curte, nu-i nici acolo! Încep să-l strig: „Horia! Horia! Horică, unde te-ai ascuns?” Nimic.

Încep să mă îngrijorez, când, deodată, văd că vine pe stradă o femeie cu Horia în brațe. Plângea băiatul meu, pe rupe!

— Ce-i cu tine, Horică dragă, de ce plângi așa? îl întreb eu îngrijorată, luându-l în brațe.

„Să vedeți, doamnă, copilul a luat-o pe uliță în jos și a dat peste un curcan năvăș, îmi zice femeia. Nefind de la țară, o fi vrut să-l vadă... Și când se umflă odată curcanul, băiatul se întoarce cu spatele și dădu să fugă, dar se împiedică și căzu. Curcanul sări atunci pe el și începu să-l ciocănească în cap, iar cu o gheară îl zgârie!”

Mă uitai eu la capul copilului, continuă tanti Claudia, și sub păr avea ditamai gaura sângerândă! Să vezi ce-o să-mi zică bărbatu-meu, când s-o întoarce!

Noi îl priveam uimiți pe Horia.

— Curcanul e un fel de cocoș mai mare, ne explică el. Are un moț care îi atârna așa, și arată cu mâna de la nas în jos. Și pișcă rău dacă-i cânti: *Sâc, sâc, curcane, n-ai mărgelile mai roșii ca ale mele! Sâc, sâc!*

— Doar nu i-ai cântat? se minună Sonia.

— Ba da. Voiam să fug și să trântesc poarta după mine, dar m-am împiedicat și am căzut. Uite-așa m-a bătut în cap!

Și Horia făcu un gest larg spre creștet, cu mânuța lui grăsuță.

Poftim, aveam un erou printre noi! Livia pufni în râs.

— Într-o zi l-am trimis pe Horia cu taică-său, la pescuit, să mai răsuflu și eu, zicea acum tanti Claudia. Vă dați seama, toată dimineața am avut liniște. Am fost prin stațiune – nu găseai nimic prin magazinele alea, dar m-am depilat, apoi m-am dus la plajă. Pe drum mă întâlnesc cu un coleg, venise și el la Amara, așa că am mai trăncănit vreo oră.

Seara, vine bărbatu-meu cu Horia de la pescuit, amândoi murdari de noroi, Horia ud la picioare, că nu avea cizme, ca taică-său.

— Ei, cum a fost? îi întreb eu. De ce-i Horia murdar?

— Am prins cinci pești, zice bărbatu-meu.

— Și Horia? Nu-l vezi cum arată?

— Hai, mama, să vezi peștii, se roagă și Horia.

— Nu vreau să văd niciun pește, până nu îmi spuneți ce s-a întâmplat!

Atunci bărbatu-meu începe să-mi povestească:

— Să vezi, pescuiam așezat pe mal. Mă bucuram că-i liniște și că Horia nu mă mai întreabă nimic. M-a bătut la cap toată dimineața:

„Ce-i asta?”

„Un viermișor.”

„Da' di ște se mișcă viermișoru?”

„Fiindcă vrea să fugă.”

„Da' di ște vrea să fugă?”

„Fiindcă îi e frică de tine.”

„Da' di ște stăm aici?”

„Să prindem pești.”

„Da' unde sunt peștii?”

„Înoată în lac.”

„Da' di ște înoată în lac?”

Ce mai, m-a înnebunit toată dimineața, așa că mă bucuram și eu de-un picuț de liniște. La un moment dat, mă uit în spate și văd că Horia trage de o rădăcină ieșită din crăpătura unei stânci.

— Lasă, Horia, copacul, îi zic, și deodată văd că rădăcina aia se mișcă! Am înlemnit, am scăpat undița din mână, apoi m-am repezit la copil și l-am tras de-acolo. Atunci a căzut în noroi. Iar rădăcina aia era un șarpe care voia să fugă, dar Horia nu voia să-l lase.

— Cum? Nu te gândești ce se întâmplă dacă-l mușca?

— Nu era veninos, dragă, zice bărbatu-meu, uitându-se la mine. Era un șarpe de casă.

— Poftim! Mai lasă copiii pe mâna bărbaților, se auzi vocea revoltată a lui tanti Lucia.

Noi ne uitarăm din nou cu admirație la Horia, care se luptase cu un șarpe adevărat.

— Nu ți-a fost frică, Horia? îl întreabă Sonia.

— Nu! Credeam că-i de plastic.

— Eu am noroc, se auzi vocea lui tanti Mihaela. Sebi al meu e foarte cuminte.

Sebastian e și el un puști de vreo patru-cinci ani, blond și tăcut.

— De la șase și jumătate dimineața, Sebi țopăie ore întregi în fața televizorului, fără să obosească. Nu prea pricep cum poate să danseze cineva atâta.

— Dar de ce-l lași? se auzi glasul lui tanti Lucia. N-ar trebui să-i deschizi televizorul! O să se tâmpească, dragă!

— Dar nu-l deschid eu, Lucica dragă! se apără tanti Mihaela. Dacă vreau să-l închid, Sebastian îmi zice: „Mama, câhu! Mama, câhu!” Iar dacă îl las în pace, vine la mine și îmi zice: „Mamițica, iubițica!” și mă pupă pe mâini, ca Woody ciocănind în copac.

— Auzi, ce-ar fi să dansăm și noi, zisei eu.

— Bună idee, spuse Sonia, și începu să se cațere cu iuteală pe rafturile bibliotecii.

Sonia e o fetiță de șapte ani, brunetă, vioaie și simpatcă. Se vedea că nu se cațără pentru prima oară pe bibliotecă.

— Acolo pune tata DVD-urile cu ABBA, ne explică ea de sus. Să nu ajung eu la ele, că le rătăcesc!

Într-o clipă Sonia coborî lângă noi și puse la video un DVD, „I Believe in Angels”. Începurăm să dansăm, iar Sonia adună covorul, de care ne tot împiedicam.

Deodată în ușă apărură tanti Lucia:

— Nu vi-e foame, copii? Să vă aduc fursecuri și niște sucuri. Dar ce-i cu gălăgia asta? Nu puneți muzica mai încet, să ne auzim și noi?

Dădurăm repede muzica mai încet. De dincolo se auzea acum glasul mamei, pe care l-aș fi recunoscut dintr-o mie. Ia să vedem, ea ce spune?

— Laura mea mă enervează la culme. Trebuie să stau o oră pe lângă ea, până termină de mâncat. Pur și simplu, nu vrea să mănânce. Îmi pierd răbdarea! Astă-vară, la mare, a apucat-o foamea și în sfârșit am văzut-o că a înfulecat singură un măr, apoi a deschis și un pachet de biscuiți. Dar dacă îi spun eu să mănânce, pot să tot aștept.

Ceilalți copii râdeau.

— De ce râdeți? zisei eu Dacă te culci seara cu burta plină, mama e fericită, dar burtica e foarte tristă.

— După aceea am fost cu Laura și cu o prietenă de-a ei la Tebea. În munții aceia lucra bărbatul meu.

— Face teren acolo? întrebă tanti Lucia.

— Da, în Munții Apuseni. Casa unde locuiam noi era veche, pe o cărămidă era sculptat anul când a fost făcută, 1869. Gazda noastră, tanti Victoria, avea părul cărunt și îi era tare drag de fete, că ea nu avea copii.

— Mai puțină bătaie de cap fără copii, se auzi voca lui tanti Angela.

— Așa e, oftă tanti Mihaela.

— Jucându-se de-a v-ați ascunsă, fetele au găsit într-o zi o lingură de lemn cât o lopată, zise mama. Au apărut cu ea în curte.

„Unde ați găsit-o?” le-am întrebat.

„În hambar.”

„Acolo e o ladă unde țineam pe vremuri făina, ne-a spus tanti Victoria. Cu lingura asta scoteam făina din ladă, iar soacră-mea cocea pâine. Nu mai folosim de mult cuptorul... acum e dărăpănat.”

— L-am găsit și pe acela, îi încredințai eu pe copii

— Dar să vedeți ce le-a trecut prin cap fetelor! Laura se prefăcea că-i dă să mănânce Ioanei cu lingura, iar Ioana deschidea gura și se făcea că mănâncă din căuș.

„O să vă loviți, zăpăcitelor!” le-am spus eu

„Lasă că nu ne lovim!”

„Nu mi-e foameee! începuse să țipe Ioana. Nu mai vreau să mănânc!”

„Hai, pușor, doar o linguriță de grișuleț! Ca să crești mare”, zicea Laura.

„Nu vreau grișuleț!”

„O linguriță, pentru mama...”

„Nu vreaa!”

„Uf, copilul acesta îmi scoate peri albi!...”

— Eu râdeam cu tanti Victoria, continuă mama, dar, bineînțeles, știam pe cine imită fetele.

— Copiii aceștia ți se urcă-n cap, zise tanti Claudia.

În sfârșit, își aduse aminte și tanti Lucia de Sonia ei, începând să povestească:

— Știți, Sonia e acum în clasa întâia. Am dat-o la o școală de elită. I-am cumpărat de toate: caiete, manuale, creioane, gumă, ascuțitoare, toc și peniță, alfabetar, bețișoare, penar – mă rog, tot ce spune învățătoarea că le trebuie. Și un ghiozdan Gabol.

Într-un colț al camerei, azvârlit pe jos, se vedea ghiozdanul Gabol, de culoare bordo, cu două flori și un fluture în zbor, făcute din mărgelale albe.

— Eu mă străduiesc ca Sonia să aibă tot ce-i trebuie. Numai să învețe. Cum nu prea avem timp, de Sonia se ocupă mai mult bunicul ei. El are timp berechet: merge cu ea la școală, o aduce acasă, îi încălzește mâncarea, îi mai arată și la lecții...

— Totul părea în regulă, continuă tanti Lucia. Seara de obicei copila doarme când ajungem noi acasă. Dar zilele trecute, întâmplător, vin mai devreme și intru la Sonia, care-și făcea lecțiile. Nu știu de ce bunicul nu era acolo. Mă uit la fată: penița era pusă în toc de-a-ndoaselea și ea, plină de cerneală pe mâini, pe față, pe caiet și pe birou, încerca să scrie! Mă apuc cu mâinile de cap:

„Cum vrei să scrii așa?”

Încep să șterg pe-acolo, îi întorc penița, mă murdăresc și eu toată de cerneală. Apoi ne ducem la baie, o spăl pe mâini și pe față. Ce le-o mai fi venit să-i pună să scrie cu cerneală? Am și întrebat-o pe doamna învățătoare: cică e facultativ. În Extremul Orient pictatul ideogramelor dezvoltă inteligența, la fel trebuie să fie și caligrafia, zice ea. Pe deasupra, mai fac și limba germană încă din clasa întâia.

„Auzi, Sonia, o întreb pe fată, pe când ne ștergeam pe mâini cu prosopul, *dar tu pricepi ceva din ce vă zice doamna în germană?*“

„Absolut nimic!“ mă asigură Sonia dând din mână. Și se uită la mine cu ochii ei cei mari și inocenți, de parcă s-ar aștepta să fie lăudată.

Auzi, tu!...

2

Arta cerē sacrificii

Într-o zi mama veni într-un suflet acasă: primise viza – celelalte acte erau gata de mult –, așa că trebuia să plece urgent în Suedia, unde va cânta două stagiuni la Opera Regală din Stockholm. Ea e soprană.

Cum venise din oraș, îmbrăcată cu o haină sport de culoare neagră, cu părul blond răvășit de vânt și cu ochii albaștri, mama era foarte frumoasă.

— Vă veți descurca voi doi cumva, ne declară ea cu convingere. Bine că tata nu e pe teren. De mâncare și curățenie vă puteți face și singuri. Iar tu, tată, o vei duce dimineata pe Laura la școală și tot tu o vei lua acasă. Vezi să nu întârzii după-amiezele la serviciu! N-am ce să va fac. Arta cere sacrificii. Dar să nu aud că s-a îmbolnăvit fetița, că iau primul avion și vă fac o morală de vă zboară fulgii!

Tata și cu mine ne uitarăm lung unul la altul: ce suntem noi, păsări, să ne zboare fulgii? Dar tăcurăm mîlc, încrunându-ne. Nu, n-ar fi fost bine să ne vadă mama că râdem! S-ar fi supărat pe noi și îndată începea cu morala. Iar nouă nu